

att Riksdagen måtte i skrifvelse anhålla, att Kongl. Maj:t ville låta utarbета och för Riksdagen framlägga förslag till lagbestämmelse derom, att kyrkovårdar skola utses, i likhet med hvad om valda ledamöter i kyrkoråd finnes stadgadt, för en tid af fyra år.

Stockholm den 26 januari 1894.

Lasse Jönsson.

N:o 56.

N:o 56.

Af herr **L. Jönsson** i Sandby, om skrifvelse till Kongl. Maj:t med begäran om förändrad anordning af fyrbelysningen vid Sandhammaren.

Vid 1859—60 års riksdag beslöto rikets ständer, enligt skrifvelsen n:o 147, bifalla en kongl. proposition, hvori föreslogs att uppföra en fyrinrättning vid Sandhammaren å Skånes sydöstra kust, samt motiverade detta sitt beslut dermed, att vederbörande departementschef hade ansett tillvägbringande af berörda fyrinrättning vid Sandhammaren vara, med hänseende till de på detta farliga ref timande täta strandningar och skeppsbrott, af synnerligen magtpåliggande beskaffenhet, hvadan departementschefen på dessa m. fl. anförda skäl förordat inrättandet af denna fyranstalt, som, för att icke förvexlas med de tvenne närbelägna danska fyrarne å

Bornholm och Christiansö, af hvilka den förra då lyste med stillastående sken och den senare är omgående eller blänkfyr, skulle, enligt lotsdirektörens hemställan bestå af två fyrar och förses med lentilleapparater af andra ordningen och med stillastående sken; och beräknades anläggningskostnaden då uppgå till 181,000 r:dr r:mt.

Med godkännande af hvad departementschefen härom yttrat och hemställt, hade Kongl. Maj:t för anläggande å Sandhammaren af en fyrinrättning utaf nyssnämnda beskaffenhet af rikets ständer äskat ett extra anslag af bemälda belopp att under åren 1861—63 med en tredjedel årligen utgå; och ansågo rikets ständer, med afseende å det vitsordade behofvet af den ifrågakända fyranläggningen, sig böra lemna sitt bifall till Kongl. Maj:ts i ämnet gjorda framställning.

Enligt detta Riksdagens beslut uppfördes tvenne fyrtorn af jern och anbragtes derå fasta sken, hvilka år 1862 tändes till allmän belåtenhet för såväl ortens fiskeriidkande befolkning som sjöfartsidkarne i allmänhet. De derstädes förut hvarje år i mängd återkommande strandningarne med åtföljande förlust af människolif och gods upphörde äfven nästan alldeles och en allmän trygghet var rådande. Detta riksdagens beslut, som för sjöfarten var så gynnsamt och nyttigt, blef dock af kongl. lotsstyrelsen ändradt och i stället för dessa välkända fyrar tändes den 22 april 1891 en s. k. blänkfyr, hvarvid den ene fyren släcktes. Denna anordning motogs af de sjöfarande med stort missnöje och beklagande, hvarför äfven åtgärder strax började vidtagas af såväl assurances- och sjömansföreningar som enskilda sjöfartsidkare för att få detta ödesdigra beslut upphäfdt och åter få båda fyrarne tända. Ansökningar derom inkommo nemligen på våren samma år till lotsstyrelsen från samtliga svenska assurancesbolag och alla mera framstående assurancesföreningar.

Den 9 juni 1891 svarade lotsstyrelsen derpå, att den ingifna skriften icke borde till någon åtgärd föranleda. Då detta svar erhöles, inlemnade Malmö handels- och sjöfartsnämnd den 20 maj 1892 till Kongl. Maj:t en underdånig anhållan derom, att Kongl. Maj:t måttte förordna att, så fort ske kunde, å Sandhammaren, jemte den nuvarande blänkfyren, äfven den släckta, fasta fyren måtte tändas. I denna önskan hade å olika petitionslistor 269 fartygsbefälhafvare och skeppsredare instämt och under-tecknad sina namn, hvarjemte Christianias Sjömansforening och

“Den almindelige danske Skibsfører-Foreningen av 1874“ uttalat sig i samma syfte. — Dock har icke ännu skett någon ändring häraf.

Utan att här vilja ingå i det tekniska, som rör detta ämne, önskar jag endast framhålla samma skäl, som Riksdagen 1859—60 bland annat använde för sitt beslut angående denna fråga, nemligen att blänkfyren på Sandhammaren lätt förväxlas med en dylik sådan å Bornholm, hvilket äfven anförts af assurancesföreningar och sjöfartsidkarne. I verkligheten har det äfven visat sig, att, sedan fyrförändringen skett, strandningar och andra olyckshändelser ofta uppkommit och att en del af dem, som lidit skeppsbrott, vid afgifven sjöförklaring tagit på sin ed, att olyckan inträffat genom förväxling af Sandhammarens och Bornholms fyrar.

Då icke någon sjöfartsidkare hvarken hos lotsstyrelsen eller Kongl. Maj:t begärt ifrågavarande förändring af fyrarne och då densamma ej heller medför någon nämnvärd besparing samt tillika redan åstadkommit skador och förluster och fortfarande hotar att att så göra, hyser jag den förhoppningen, att Riksdagen skall vidhålla sitt på praktiska klokhetskäl 1859—60 fattade beslut och vaka deröfver, att icke de sjöfarandes lif och gods onödigtvis sättas på spel.

Enär den släckta fyrens torn står kvar och efter nedtagning samt transport ifrån sin plats skulle hafva ringa värde, så anser jag, att alla skäl tala för, att någon åtgärd vidtages i nu berörda syfte, hvarför jag vördsamt får föreslå,

att Riksdagen ville i skrifvelse till Kongl. Maj:t anhålla, det Kongl. Maj:t måtte förordna derom, antingen att å Sandhammaren, jemte den nuvarande blänkfyren, äfven den nu släckta fyren må tändas att lysa på samma sätt som före år 1891 eller att båda fyrarne återställas i sitt förra skick.

Stockholm den 25 januari 1894.

Lasse Jönsson.